

Avis aux électeurs

NE PAS METTRE
NI BOITE ÉLÉCTORALE
NI BULLETIN DE VOIE

NE PAS METTRE EN VOIE LES BULLETINS DE VOIE
NI LES BOITES ÉLÉCTORALES
NI LES BOITES À VOTES

NE PAS ÉCRIVER NI METTRE EN VOIE LES BULLETINS MANUSCRITS
ET LES BOITES À VOTES NI LES BOITES À VOTES

PREFECTURE DU VAL DE MARNE

AVIS AUX ÉLECTEURS

Doivent être tenus pour nuls et sans suite ne doivent pas être comptés comme suffrages exprimés.

1. Les électeurs inscrits sur les listes électorales doivent se rendre à leur bureau de vote le jour de l'élection, à l'heure indiquée sur les affiches.

2. Les électeurs doivent se présenter à leur bureau de vote munis de leur carte d'identité ou de leur passeport en cours de validité.

3. Les électeurs doivent se présenter à leur bureau de vote munis de leur carte d'identité ou de leur passeport en cours de validité.

4. Les électeurs doivent se présenter à leur bureau de vote munis de leur carte d'identité ou de leur passeport en cours de validité.

5. Les électeurs doivent se présenter à leur bureau de vote munis de leur carte d'identité ou de leur passeport en cours de validité.

6. Les électeurs doivent se présenter à leur bureau de vote munis de leur carte d'identité ou de leur passeport en cours de validité.

7. Les électeurs doivent se présenter à leur bureau de vote munis de leur carte d'identité ou de leur passeport en cours de validité.

8. Les électeurs doivent se présenter à leur bureau de vote munis de leur carte d'identité ou de leur passeport en cours de validité.

9. Les électeurs doivent se présenter à leur bureau de vote munis de leur carte d'identité ou de leur passeport en cours de validité.

10. Les électeurs doivent se présenter à leur bureau de vote munis de leur carte d'identité ou de leur passeport en cours de validité.

VOLBY; EVROPSKÝ PŘÍBĚH

Deset voleb,
které formovaly náš svět

VÝSTAVA

CS

Evropský parlament

VOLBY: EVROPSKÝ PŘÍBĚH

Deset voleb,
které formovaly náš svět

VÝSTAVA

VOLBY: Evropský příběh
Deset voleb, které formovaly náš svět
Výstava

Projektový tým:

Martí Grau Segú, kurátor
Inês Nauwelaers, asistentka kurátora
Debora Righetti, vedoucí projektu

Poděkování:

Vladimir Čajkovac, Rocío del Casar Ximénez, Hans De Waegeneer, Christine Dupont, Óscar Fontao Regueira, Vasileios Galanakos, Yann Guillard, Clodagh Hourigan, Albrecht John, Philippe Le Guen, Nathalie Minten, Audrey Mottier, Elisabete Petim, Philippe Peyredieu du Charlat, Maria Teresa Pollastro, Véronique Recher, Frédéric Tadino, Jean-Baptiste Teresa, Josette Torres, Tatiana Tumashik a Lycée Viollet-le-Duc (Villiers-Saint-Frédéric, Francie).

Tento projekt Evropského parlamentu společně zrealizovaly Dům evropských dějin (služba Domu Jeana Monneta) a Parlamentarium.

Úvodní obrázek: volby do Evropského parlamentu ve Francii v roce 1984 .

© Evropská unie

Obsah

Účel	7
Úvod	8
<i>Rozvoj demokracie v evropských dějinách</i>	<i>8</i>
<i>Architekti evropské jednoty a úsilí o přímo volený Evropský parlament</i>	<i>10</i>
Deset voleb, které formovaly náš svět	13
1979	
Dvě matky zakladatelky v první zasedací den přímo zvoleného Evropského parlamentu	14
1984	
Další volby do Evropského parlamentu s širšími pravomocemi	16
1989	
Utváření nové unie po studené válce: volby v roce, který se vepsal do dějin	18
1994	
Chystá se nová Evropa pod taktovkou Maastrichtské smlouvy	20
1999	
Přichází euro	22
2004	
Znovusjednocená Evropa míří k volbám po velkém rozšíření	24
2009	
Ve stínu finanční krize	26
2014	
Předseda Komise je jmenován podle nových ustanovení Lisabonské smlouvy	28
2019	
Voliči se vrací	30
2024	
Budou tyto volby přelomové?	33

Účel

V červnu 2024 budou občané všech členských států Evropské unie volit své zástupce do Evropského parlamentu.

Tyto volby se budou konat již podesáté od roku 1979, kdy se Evropský parlament poprvé volil přímo. Nyní je proto vhodná příležitost ohlédnout se za tím, jak se rozvíjela evropská nadnárodní demokracie, od počátků demokratické účasti na kontinentu až po vybudování skutečné evropské politiky.

Tento výlet v čase není jen příležitostí seznámit se s minulostí. Může vám také pomoci učinit informovanou volbu ve volební místnosti. Demokracie je zásadně důležitá a váš názor je rozhodující.

Úvod

Rozvoj demokracie v evropských dějinách

Evropská cesta k demokracii byla dlouhá. Pro některé sahají kořeny tohoto systému zpět až do klasických Athén. Pro jiné se svobody dneška od svobod starověkého světa zásadně liší, jelikož se vztahují na celou společnost, a nikoli pouze na její část. Zatímco ve starověku byla demokracie považována za slučitelnou s tím, že velké skupiny lidí volit nemohly, nejpokrokovější myšlenky osvícenství usilovaly o to, aby se demokratického rozhodování zúčastnili všichni.

Tato ušlechtilá idea však často zůstávala jen v rovině teorií. Od konce 18. století byl rozvoj demokracie spojován s dalšími důležitými milníky na cestě k větší rovnosti, od zrušení otroctví až po rozšíření občanských práv na muže i ženy. V 19. století pak musela rodící se demokratická legitimita koexistovat s autokratickými režimy. Ačkoli rovnováha mezi těmito režimy kolikrát umožnila trvalý mír mezi národy (Münsterský a Osnabrücký mír z roku 1648, Utrechtský mír z roku 1713 a závěry Vídeňského kongresu z roku 1815), bylo to na překážku snahám o širší občanské svobody. Proti nim zasáhly například represe, které nastaly po zmíněném Vídeňském kongrese. Jak 19. století postupovalo, kodifikace mezinárodního práva a zakládání širších stabilních mezinárodních organizací vytvořily podmínky pro to, aby se na mezinárodní úrovni šířily demokratické standardy. Ty už některé země testovaly na domácí aréně. Svět se pomalu připravoval na změnu myšlení, kdy měly demokratické hodnoty zaujmout vedoucí místo v mezinárodním prostoru. Než se ale většina států na evropském kontinentu mohla stát demokraciemi, neobešlo se to bez krveprolití první světové války.

Dnes je všem jasné, že žádné volby nemohou být plně demokratické bez všeobecného volebního práva (kdy volí muži i ženy). V Evropě se všeobecné volby poprvé konaly na počátku 20. století, většinou ve skandinávských a dalších severoevropských zemích. Ve zbytku Evropy byla cesta k volebnímu právu žen místy dlouhá: ve Španělsku a Turecku bylo zavedeno ve 30. letech, ve Švýcarsku se stalo skutečností až v 70. letech. S rozkvětem liberální demokracie kráčely ruku v ruce také mnohé výzvy. Nacismus spolu se stalinismem získával popularitu díky kritice širokých svobod jednotlivce. Dlouhý vývoj demokratických voleb je také příběhem toho, jak se v nich odrážely některé z nejvýznamnějších milníků vývoje společnosti. Jde například o práva žen a jiných osob zbavených volebního práva nebo o upevňování mezinárodního míru zejména po druhé světové válce, za který vděčíme architektům evropské jednoty.

Finská žena odevzdává hlasovací lístek v parlamentních volbách v roce 1907.

© Veřejná doména

Architekti evropské jednoty a úsilí o přímo volený Evropský parlament

Po druhé světové válce nabyli mnozí pocit, že neschopnost sjednotit Evropu během meziválečného období byla jednou z hlavních příčin, proč se míra a demokracie v tomto období zhroutily. Když se sepsovala Schumanova deklarace v roce 1950, našel Jean Monnet způsob, jak navzájem propojit mír, demokracii a evropské jednoty. Kromě toho Monnet nepoložil jen strukturální základy evropského projektu, ale po desetiletí také neúnavně pracoval na demokratizaci evropských institucí. Mimo jiné tím, že prosazoval přímé volby do Evropského parlamentu,

především prostřednictvím Výkonného výboru pro Spojené státy evropské. Touha po míru tedy vedla k nejambicióznějšímu demokratickému projektu na světě: nadnárodním volbám v Evropě. Přímé demokratické volby do Evropského parlamentu od roku 1979 utvářejí díky účasti občanů osudy našeho kontinentu. Děje se tak i díky širším pravomocem Parlamentu.

Odsamého počátku usilovali evropští otcové zakladatelé o „parlamentarizaci“ projektu jednotné Evropy v mnoha různých oblastech. Bývalý belgický premiér Paul-Henri Spaak, Monnetův blízký spolupracovník, se v roce 1952 stal prvním předsedou Společného shromáždění Evropského společenství uhlí a oceli. V této funkci jej pak o dva roky později nahradil bývalý italský premiér Alcide De Gasperi. Všichni tři doufali, že Shromáždění dále posílí nadnárodní charakter nově se rodící struktury evropských institucí.

V roce 1958 vznikla další dvě evropská společenství: Evropské hospodářské společenství a EURATOM. Ten samý muž, který veřejně podpořil a světu oznámil Monnetův plán na sjednocenou Evropu a který zastával pozici francouzského premiéra a ministra zahraničí, Robert Schuman, se stal předsedou nového legislativního orgánu. Ten zastupoval všechna tři evropská společenství a nesl název Evropské parlamentní shromáždění.

Robert Schuman v Evropském parlamentním shromáždění u příležitosti 10. výročí Schumanovy deklarace. 10. května 1960

© Evropská unie

Volby do Evropského parlamentu v Itáli v roce 1984.

© Evropská unie

Deset voleb, které formovaly naš svět

1979

Dvě matky zakladatelky v první zasedací den přímo zvoleného Evropského parlamentu

Cesta k prvním přímým volbám do Evropského parlamentu byla trnitá. V polovině 70. let 20. století došlo k prohloubení evropské jednoty, k prvnímu rozšíření Evropských společenství, byly položeny základy evropské měnové spolupráce a byla také zřízena Evropská rada. Pro otce zakladatele Jeana Monneta byly první přímé volby do Evropského parlamentu okamžikem, kdy mohl ukončit svou neúnavnou činnost a odejít na zasloužený odpočinek. Učinil tak s přesvědčením, že nová generace demokraticky zvolených zástupců občanů na jeho práci naváže.

V červnu 1979 se občané devíti členských států vydali do volebních místností. Volební kampaň dala vzniknout nové symbolice (na plakátech, televizních upoutávkách a propagačních předmětech), která zdůrazňovala společné rozhodování. Účast u voleb dosáhla přibližně 62 %.

V první den zasedání se o předsednictví Parlamentu podělily dvě ženy. První polovině schůze předsedala nejstarší poslankyně Louise Weissová, horlivá zastánkyně evropské jednoty a bojovnice za práva žen už od dvacátých let. Ta tím své obě kariéry plnohodnotně završila. Weissová pak předala štafetu ženě, kterou poprvé za předsedkyni Parlamentu zvolili sami jeho poslanci, a sice Simone Veilové, bývalé francouzské ministryni a přeživší holokaustu, která se zasazovala za reprodukční práva žen. Po otcích zakladatelích padesátých let měla Evropa nyní i své matky zakladatelky.

V druhé části volebního období, počínaje rokem 1982, předsednický post vykonával Piet Dankert z Nizozemska.

Louise Weissová vítá Simone Veilovou po jejím zvolení předsedkyní Evropského parlamentu. 17. července 1979

1984

Další volby do Evropského parlamentu s širšími pravomocemi

Po prvních volbách měl navzdory nově nabyté demokratické legitimitě Evropský parlament stále jen omezené pravomoci. Mnozí byli s touto situací nespokojeni a několik aktivních poslanců se snažilo prosadit změnu. Kdyby se tak nestalo legislativní cestou, měly jim pomoci praktické prostředky. Například díky rozšíření rozpočtových pravomocí dostal Parlament nástroj k ovlivnění čím dál vyššího počtu politických agend. Klíčovým mužem mezi těmito politickými hráči byl Altiero Spinelli. Člověk, který byl už od 40. let zastáncem evropské jednoty.

V roce 1941, když byl vězněn na ostrově Ventotene, sepsal spolu s dalšími odpůrci fašismu manifest za federální Evropu. Jelikož kolem nich zuřila válka, bylo jasné, že po jejím konci nemůže mezinárodní situace zůstat jako dříve. Později se Spinelli stal evropským komisařem a v roce 1979 kandidoval do Evropského parlamentu. Jako předseda Krokodýlího klubu (pojmenovaného po štrasburské restauraci, kde se scházeli jeho členové), předložil Spinelli návrh smlouvy o založení Evropské unie. Tento federalisticky pojatý text pak Evropský parlament přijal v únoru 1984. V nacházejících volbách se mělo hrát o hodně.

Byly to také první evropské volby, jichž se účastnilo Řecko jako plnoprávný členský stát. Volební účast dosáhla 59 % a předsedou byl zvolen Pierre Pflimlin z Francie. Stal se tak prvním bývalým premiérem členského státu, který předsedal Evropskému parlamentu. V roce 1987 ho ve funkci vystřídal Charles Henry Plumb z Velké Británie. Vzhledem k tomu, že Španělsko a Portugalsko vstoupily do Evropských společenství v polovině volebního období Parlamentu, byly pro ně naplánovány částečné volby na rok 1987. Ačkoli členské státy nakonec návrh smlouvy o založení Evropské unie neschválily, připravil tento text půdu pro další přelomový vývoj. Tím bylo například schválení Jednotného evropského aktu, a v konečném důsledku i vytvoření Evropské unie.

Altiero Spinelli.

© Historický archiv Evropské unie

1989

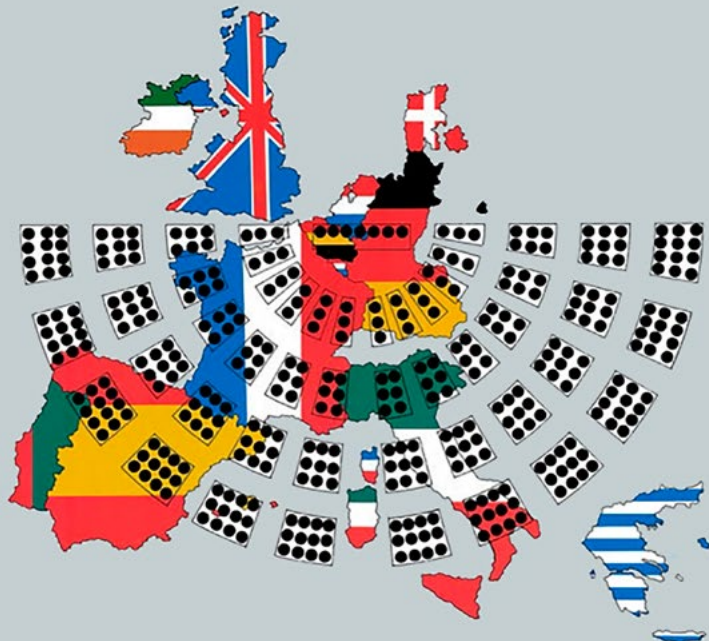
Utváření nové unie po studené válce: volby v roce, který se vepsal do dějin

Volby v roce 1989 připadly na jeden z nejvýznamnějších roků v nedávné historii. Po čtyřech desetiletích studené války, během nichž se spolu na světové scéně utkávaly Východ a Západ, se Východní blok vedený Sovětským svazem rozpadl a země střední a východní Evropy se rychle vydaly cestou pluralitní demokracie. Jacques Delors, někdejší francouzský ministr, který se v roce 1985 stal předsedou Evropské komise, stál tehdy v Evropském společenství v čele transformačního procesu, jaký dosud neměl obdoby.

Vycházel přitom i ze Spinelliho návrhu Smlouvy o založení Evropské unie a podařilo se mu dosáhnout toho, že členské státy schválily Jednotný evropský akt. To byl rozhodující krok směrem k Evropské unii, jejíž pravomoci se měly rozšířit do mnoha politických oblastí. Třetí volby do Evropského parlamentu se tak konaly v atmosféře očekávání této nové politické entity, která by ve vnějších vztazích vystupovala jako plnohodnotný mezinárodní aktér a dosáhla bezprecedentní úrovně vnitřní integrace. V předvečer začátku jednání o nezbytných reformách volební účast dosáhla přibližně 58 %

Nový Parlament si do svého čela zvolil španělského poslance Enriqueho Baróna. V polovině volebního období v roce 1992 ho ve funkci vystřídal Němec Egon Klepsch. Parlament byl v těchto letech svědkem významných historických milníků, jako byl pád Berlínské zdi, sjednocení Německa a štědrá finanční podpora zemím střední a východní Evropy, které se vydaly na cestu demokracie. Měl také rozhodující vliv na prosazení hlubší integrace ve Smlouvě o Evropské unii. Ta je známá také jako Maastrichtská smlouva a byla navržena a ratifikována právě v tomto období. Zrodila se nová Evropa.

ELEZIONI EUROPEE 18 GIUGNO 1989

IL PARLAMENTO EUROPEO LA NOSTRA VOCE IN EUROPA

PARLAMENTO EUROPEO Ufficio d'informazione per l'Italia - Via IV Novembre, 149 - 00187 ROMA - Tel. 6790507-6790502

1994

Chystá se nová Evropa pod taktovkou Maastrichtské smlouvy

Vstup Maastrichtské smlouvy v platnost znamenal začátek dnešní Evropské unie. Přibližně rok na to šli evropští občané znovu k volebním urnám. V rámci nového rozdělení pravomocí získal Evropský parlament výrazně vyšší postavení a stal se z něj spolutvůrce právních předpisů na stejné úrovni jako Rada ministrů. Nové ambiciózní projekty, které měly působit jako hnací síla celé architektury evropského projektu – plánované rozšíření směrem na východ a jih či plán jednotné měny – nyní podléhaly demokratickému rozhodování a veřejné kontrole prostřednictvím poslanců Evropského parlamentu.

Nové volby se konaly v atmosféře odrážející důležitá rozhodnutí, která bylo třeba učinit (kam až se Unie má rozšířit?). Zároveň bylo třeba rozptýlit obavy občanů (přinese jednotná měna opravdu jen pozitiva?). Bylo také třeba zavést nebo podpořit nové oblasti politiky, například financování infrastruktur na regionální úrovni, aby byl kontinent propojený i hmatatelně.

Volební účast se pohybovala kolem 57 %. Předsedou Evropského parlamentu byl v roce 1994 zvolen Němec Klaus Hänsch. V druhé polovině volebního období v roce 1997 jej pak vystřídal Španěl José María Gil-Robles. 1. ledna 1995 se EU rozrostla z 12 na 15 členských států o Rakousko, Švédsko a Finsko. Ty volily své zástupce v dílčích volbách v letech 1995 a 1996. Do Parlamentu tak vnesli nový vítr poslanci, kteří vycházeli z prostředí se silnou tradicí neutrality, kde byl kladen důraz na řešení sociálních a environmentálních otázek. Novýma očima se na Evropu díval i svět okolo: budoucnost starého kontinentu byla naplněná nadějí a vše nasvědčovalo tomu, že evropský model je předurčen k tomu, aby překonal rozdělení z dob studené války.

Volby do Evropského parlamentu v Bruselu dne 12. června 1994
© Evropská unie

1999

Přichází euro

Pokrok v otázce jednotné měny měl přinést něco hmatatelného: eurobankovky a euromince. Poté, co v roce 1998 zahájila přístupová jednání s 12 kandidátskými zeměmi, začala se Unie kvapem blížit k velkému rozšíření. Poslední evropské volby 20. století tak přišly v období, kdy se Evropa ocitla na významné politické křižovatce, a jejich výsledek měl dalekosáhlý význam.

Podobně jako dříve válka v Jugoslávii byla nyní i válka v Kosovu palčivou připomínkou toho, že mír není žádnou samozřejmostí ani téměř půl století od začátku evropské integrace a deset let po skončení studené války. Zdálo se, že k zajištění stability kontinentu je třeba, aby Unie ke své vnější politice přistupovala aktivněji. V následujícím volebním období byla podepsána Niceská smlouva (2001), která aktualizovala Maastrichtskou smlouvu (1992) a Římskou smlouvou (1957). Měla Unii mimo jiné připravit na chystané rozšíření.

Volební účast činila 58 %. Předsedkyní Evropského parlamentu byla v roce 1999 zvolena francouzská politička Nicole Fontaineová, v druhé polovině volebního období v roce 2002 pak na její místo nastoupil irský politik Pat Cox. Během tohoto volebního období vstoupilo 1. ledna 2002 do oběhu euro a byl zřízen konvent pro vypracování evropské ústavy. Došlo také k událostem, které byly tvrdou zkouškou postavení Evropské unie jako světového hráče. Po útocích z 11. září 2001 v New Yorku a Washingtonu se stal naprostou prioritou boj proti terorismu. Americká invaze do Iráku rozdělila Unii na dvě skupiny zemí: ty, které stály na straně Spojených států, a ty, které invazi kritizovaly. To dokonce vedlo k rozlišování mezi „starou“ a „novou“ Evropou.

Informační stánky k chystaným evropským volbám v červnu 1999.

© Evropská unie

2004

Znovusjednocená Evropa míří k volbám po velkém rozšíření

Rozkol mezi evropskými zeměmi způsobený válkou v Iráku bylo potřeba zažehnat. Tím spíše, že se EU v roce 2004 rozšířila jako dosud nikdy předtím. Evropa byla po více než půlstoletí hluboce zakořeněného rozdělení konečně připravena najít společnou řeč. Do Unie vstoupilo deset nových členských států, osm ze střední a východní Evropy (Česko, Estonsko, Lotyšsko, Litva, Maďarsko, Polsko, Slovensko a Slovinsko) a dva z jižní Evropy (Kypr a Malta). Občané těchto zemí mohli v tomto roce již volit v evropských volbách. Další dvě země (Bulharsko a Rumunsko) přistoupily v roce 2007.

Volební účast činila přibližně 46 %. V první polovině volebního období stál od roku 2004 v čele Parlamentu Španěl Josep Borrell, v druhé polovině byl předsedou zvolen Němec Hans-Gert Pöttering. Navzdory proevropským náladám však euforie trvala jen krátce. V roce 2005 holanďští i francouzští občané zamítli v referendu návrh smlouvy o evropské ústavě, která by Unii posunula o krok blíže k federální Evropě. Některé země začaly vykazovat první známky únavy z rozšíření a začínaly si klást otázku, zda je jim Evropa po všem tom úsilí ještě užitečná.

Ne všechen pokrok, jehož se při utváření nové Evropy dosáhlo, však přišel vniveč: po odmítnutí smlouvy o evropské ústavě následovalo období reflexe nad tím, co bude dál. Předseda Parlamentu Pöttering podepsal v březnu 2007 Berlínskou deklaraci, díky níž se ještě před nadcházejícími volbami podařilo mnoho ustanovení z původní smlouvy zachránit a začlenit je do připravované Lisabonské smlouvy (původně označované jako reformní smlouva).

Den rozšíření: příchod nových vlajek. Brusel, 1. května 2004.

© Evropská unie

2009

Ve stínu finanční krize

Quando o Tratado de Lisboa entrou em vigor, em 1 de dezembro de 2009, já se tinham realizado novas eleições e uma grave crise tinha afetado a economia mundial, com sérias repercussões financeiras, sociais e políticas. As escolhas do eleitorado eram agora mais suscetíveis de ser motivadas pelo medo e a gestão desses receios tornou-se uma das principais tarefas dos representantes políticos.

É certo que nem tudo era mau: a eleição de Barack Obama como presidente dos Estados Unidos da América, em 2008, marcou uma nova era nas relações transatlânticas; a ecologização da produção industrial tornou-se um lema omnipresente. Mas seria isso suficiente?

A taxa de participação foi de 43 %. Jerzy Buzek, antigo primeiro-ministro polaco, foi eleito presidente em 2009, tornando-se o primeiro presidente da Europa Central e Oriental a exercer o cargo. O alemão Martin Schulz assumiu então o cargo de presidente em 2012.

Em 2010, a ameaça de incumprimento da dívida por parte da Grécia desencadeou a crise da dívida soberana europeia, e à crise financeira da Irlanda seguiram-se bloqueios financeiros duradouros em muitos Estados-Membros, pois a situação de incumprimento tornou-se global. Este Parlamento assistiu também a uma turbulência nas proximidades das fronteiras da União: a Primavera Árabe, que teve início em 2010, eclodiu em 2011, ano em que começou a guerra na Síria. Em 2013, começaram os protestos da Euromaidan em Kiev, seguindo-se a anexação da Crimeia pela Rússia e a guerra no Donbass em 2014.

JCDecaux

**Quelle agriculture
pour notre
alimentation ?**

Votre vote, utilisez-le lors des élections
du Parlement européen le **7 juin**.

www.elections2009.eu

Plakát vybízející k účasti v evropských volbách. Marseille, Francie, 2009.

© Evropská unie

2014

Předseda Komise je jmenován podle nových ustanovení Lisabonské smlouvy

Pro volby v roce 2014 zavedl Parlament postup výběru vedoucího kandidáta (tzv. spitzenkandidáta): v tomto systému evropské politické strany před evropskými volbami nominují svého lídra, který je zároveň jejich kandidátem na předsedu Evropské komise. Občané tak dostali možnost volbu předsedy Komise přímo ovlivnit tím, jak hlasují ve volbách do Evropského parlamentu. Aby se kandidát z vítězné frakce mohl postavit do čela Komise, musí jej následně schválit většina europoslanců. Účelem tohoto systému je dát evropským občanům ve volbách ještě větší slovo.

Základ pro posílenou úlohu Evropského parlamentu při jmenování předsedy Evropské komise poskytuje Lisabonská smlouva. Předsedou Komise byl tímto způsobem vybrán Jean-Claude Juncker. Účast ve volbách činila přibližně 43 %. Martin Schulz, který Evropskému parlamentu předsedal již od roku 2012, byl v roce 2014 jako vůbec první předseda zvolen znovu. V roce 2017 štafetu převzal Antonio Tajani.

Během tohoto volebního období byli europoslanci konfrontováni s radikálními změnami, a to jak na domácí půdě, tak v zahraničí. V polovině roku 2016 většina britských občanů v bezprecedentním referendu rozhodla o tom, že jejich země opustí Evropskou unii. Unie také musela vydat upozornění pro některé vlády členských států, které směřovaly k „neliberální demokracii“. Zvolení Donalda Trumpa americkým prezidentem v roce 2016 vyvolalo napětí ve vztazích mezi EU a USA.

**EUROVISION
DEBATE**

#TellEUROPE

Debata kandidátů na předsedu Evropské komise v roce 2014.

© Evropská unie

2019

Voliči se vrací

V roce 2019 přišlo k volbám 51 % voličů. Vůbec poprvé od prvních voleb v roce 1979 se volební účast oproti předchozím letům zvýšila a jednalo se o vůbec největší nadnárodní volby v historii. Předsedou Evropského parlamentu se stal David Sassoli. V lednu 2022 převzala funkci Roberta Metsolová jako vůbec nejmladší osoba, která kdy stanula v čele Parlamentu.

Většina evropských politických stran jmenovala své vedoucí kandidáty na předsedu Evropské komise i před volbami do Evropského parlamentu v roce 2019. Evropská rada však později navrhla Evropskému parlamentu jako kandidátku na předsedkyni Evropské komise Ursulu von der Leyenovou, která spitzenkandidátkou nebyla. Evropský parlament ji následně zvolil.

Ve volbách v roce 2019 hrála významnou úlohu otázka ochrany klimatu, protože se i nadále alarmujícím tempem zhoršovalo životní prostředí po celém světě. Během následujícího funkčního období se museli poslanci EP vyrovnat s definitivním odchodem Spojeného království z Unie. V roce 2020 vypukla pandemie COVID-19. Unijní orgány se rozhodly svolat Konferenci o budoucnosti Evropy, která byla zahájena v roce 2021. V roce 2022 přišel útok Ruska na Ukrajinu.

Evropské volby v roce 2019: zákulisí volební noci.

© Evropská unie

2024

Budou tyto volby přelomové?

Jak vyplývá z tohoto přehledu všech evropských voleb od roku 1979, pokaždé se do nich promítly debaty a politické otázky dané doby, hlavní obavy občanů i boje, které tehdy zmítaly politickou scénou. Volby do Evropského parlamentu tak představují jedny z mezníků při utváření skutečné evropské politiky.

Co v tomto ohledu přinesou evropské volby v roce 2024? O tom můžete rozhodnout právě vy!

An aerial, high-angle photograph of a massive, diverse crowd of people gathered on a light-colored, paved surface. The individuals are densely packed in the center and become more sparse towards the edges. They are wearing a wide variety of colorful clothing, including shirts, jackets, and dresses in shades of blue, green, red, yellow, and grey. The scene is brightly lit, casting soft shadows on the ground. The overall impression is one of a large-scale public gathering or event.

together.eu

**TOGETHER FOR
DEMOCRACY**